

flighebed. Derfor er det jo, at man opretter *Wgtespagter*, og det kan man jo ikke sige er urimeligt. Naar en Mand's Datter skal giftes, og der skal oprettes en *Wgtespagt* for at beskytte hende, hvem vilde saa komme og sige: Sa, saa maa det forudsættes, at dette *Wgteskab* bliver ulykkeligt; thi forudsættes det, at det bliver lykkeligt, kunde man undvære alt dette! Nei! det kan virkelig ikke være til Skade i og for sig, at der bestaar en retslig Ordning, selv om den forudsætter, at der er god Harmoni mellem *Wgtesfællerne*. — Der var en anden Yttring i Forbindelse hermed, som jeg ligeledes ikke kan undlade at modsigte, nemlig den, at, naar *Wgtesfællerne* harmonere, behøves der ingen retslig Ordning, saa er hele Reglen, som Lovforslaget gaar ud paa, overflødig, og dersom *Wgtesfællerne* ikke harmonere, maa de helst skilles og gaa fra hinanden jo før jo heller. Det maa jeg dog bede de Herrer om at tage meget alvorlig i Betænkning at skride til en saadan Skilsmissegovgivning. Det vilde idetmindste i høi Grad stride mod de hidtil her i Landet gjældende Anskuelser, at det skulde være tilstrækkeligt til Skilsmise, at *Wgtesfællerne* ikke harmonere. Jeg vil sige, at, fordi der i dette Punkt, hvor der er Spørgsmaal, om Konens Særhverv skal bruges af Manden eller om Konen skal have Lov til selv at raade over det, om Manden skal have Lov til at bruge det til Børnene, er en Meningsforskjel mellem *Wgtesfællerne*, deraf følger ingenlunde, at der slet ikke skal være Harmoni tilstede. Det kan gjerne være, at Næstvedagen, naar Manden maatte blive æbnu, harmonere de meget godt, og at Manden da erkjender, at det i Grunden var godt, at Husfruen modsatte sig dette. Jeg tror, at umulig Nogen for Alvor kan ville paasta, at saasnart der kommer Noget af den Slags Tingveien, er det ikke værd at have nogen retslig Ordning, at saa er den heldigste Ordning den, at *Wgtesfællerne* gaa fra hinanden og skilles. Der blev fremhævet en Betænkelse mod Lovforslaget, som jeg tror hviler paa en hel Misforstaaelse, idet der var en æret Taler (Claudi), som syntes at mene, at Lovforslaget skabte en ny Ret for en Husfru til at etablere et særligt Erhverv, som Lovgivningen ikke nu giver hende, at Lovforslaget skulde kunne afstedkomme den skadelige Følge, at Husfruen mod Mandens Villie, og uden at dennes Samtykke var nødvendigt, etablere en særligt Næringsvei, for derigjennem at skaffe sig Midler til Forfølgelse eller til at gjøre sig mere uafhængig af Manden end ellers og deslige. Det er ikke Tilfældet. Lovforslaget indeholder ikke Noget om Husfruens Ret til at etablere en selvstændig Næringsvei uden Mandens Samtykke. I den Henseende forbliver det ganske ved, hvad der gjælder, og jeg gaar ud fra, at

den gjældende Lovgivning i den Henseende er den, at Husfruen ikke kan det, at hun til at etablere en saadan særligt Næringsvei behøver Mandens Samtykke. Nei! det, som Lovforslaget gaar ud paa, er kun, at, naar en saadan selvstændig Næringsvei er etableret — og Betingelserne herfor blive de samme som før, i den Henseende gjør Lovforslaget ingen Forandring — er hun berettiget til at raade over Indtægterne af denne. — Der er ligeledes fra den samme ærede Landstingsmand fremkommet nogle andre Ytringer, som jeg ikke ganske forstod; men jeg vil blot dertil bemærke, at Lovforslaget gaar i det Hele taget ikke ud paa, at Husfruen skal kunne forlange Særformue, at hun skal kunne sige: Jeg vil herefter have, at der skal være Særeeie i *Wgteskabet*. Hun har jo slet ikke Ret til at forlange noget andet System i Formueforholdet mellem *Wgtesfællerne* end det bestaaende i Forbindelse med denne Lov. Altsaa, hendes Særhverv er hendes egen Raadighed underkastet, men Andet kan hun slet ikke sætte igjennem, selv om denne Lov skulde komme ud. — Der er en Bemærkning endnu, som jeg maa gjøre for at berigtige en Misforstaaelse eller i alt Fald en Fremstilling af, hvad jeg tidligere har sagt i denne Sag, som jeg ikke kan være tjent med at lade henstaa umodigt. Det blev nemlig sagt af den ærede 3die Landstingsmand for 5te Kred (Dyenhøll), at jeg skulde have sagt, at Formuefællesskabet var en foreløbet Institution. Det har jeg slet ikke sagt eller ment. Jeg har i Anledning af, at der er fremkommet Ytringer, som gik ud paa, at Formuefællesskabet var den Ordning af Formueforholdet mellem *Wgtesfællerne*, som bedst stemmede med *Wgteskabets* Ide, og at den var en Betingelse for lykkelige *Wgteskaber*, sagt, at det troede jeg ikke, idet det for mig stod, som om Erfaringen modtog det, idet man rundt omkring i Verden har Formueforholdet mellem *Wgtesfællerne* ordnet paa den forstjelligste Maade, uden at man derfor med nogen Ret vil kunne paasta, at *Wgteskabernes* Lykke er afhængig deraf. Jeg vil ikke her anprise fremmede Retgrundsetninger fremfor dem, der ere indførte her eller deslige, — et Punkt, som det ærede Medlem (Dyenhøll), der først havde Ordet idag, kom ind paa ved at indbringe denne Parallel med Loven af 26de Mai 1868, det er aldeles ikke det, der her er Tale om; men jeg peger blot paa dette store Faktum, idet jeg mener, at ingen fornuftig Mand kan tro, at *Wgteskaberne* gennemgaaende ere ulykkelige i Italien, fordi man der har Dotalsystemet gjennemført, eller at de i Frankrig skulde være mindre lykkelige, fordi der der er 5—6 forstjellige Maader, hvorpaa man kan ordne og virkelig ogsaa ordner Formueforholdet mellem *Wgtesfællerne*.